

El misteri romà

Hi havia una vegada a Roma un noi que tornava a casa amb cotxe. Plovia a bots i barrals. En un carrer no gaire ample hi havia una noia sense paraigües, mullant-se, amb expressió trista i de fred alhora. En Gilberto quan la veié se'n compadí, aturà el cotxe i li preguntà si podia ajudar-la en alguna cosa. Curiosament, la noia acceptà de bon grat aquell interès i li explicà al noi que li havien robat el bolso i que no podia tornar a casa seva. En Gilberto s'oferí a acompanyar-la. Li obrí la porta del cotxe i la Maria hi pujà amb expressió d'alivi. Tremolava de fred i d'indignació. Casa seva era a l'altra extrem de Roma, i les comunicacions per travessar la ciutat no eren pas les millors. Però no importava. En Gilberto estava content de poder ajudar algú. Feia poc havia perdut la seva mare, i encara notava molt el buit interior. Necessitava omplir-lo fent el bé a tothom qui pugués. De fet, la seva mare, la senyora Sofia havia estat una persona increïble: mai no havia dit que no a ningú que li hagués demanat res. I ara, ell, el seu fill, tenia l'oportunitat de fer present l'esperit de la seva mare. En els seients de darrera duia un jersei gruixut que se l'havia tret per causa de la potent calefacció del cotxe i no dubtà a donar-li a la Maria, la qual l'acceptà de bon grat. El viatge durà poc més de tres quarts d'hora. El barri de la Maria era pobre, a les afores de la ciutat, amb carrers estrets, façanes escrustonades, portes amb els panys trencats, finestres amenaçants i fils de la corrent que s'aguantaven damunt de pals de fusta vella i corcada. Aquell ambient impressionà en Gilberto, que estava acostumat a la comoditat d'una zona benestant. Deixà la Maria i tornà mig content mig trist a casa seva.

***

A mesura que s'anava acostant al seu barri residencial, anaven apareixent cotxes de policia i ambulàncies pertot arreu. Hi havia gent corrent i cridant pels carrers, infants plorant, gent morta o mal ferida ... L'edifici de pisos on ell vivia estava mig enderrocat. Sortia fum de les poques finestres que quedaven. Era una explosió! Pocs veïns s'havien pogut salvar d'aquell salvatge atemptat encara no reivindicat per ningú. Un cotxe bomba aparcat davant l'edifici havia ocasionat un nombre indeterminat de víctimes: nens, joves, famílies senceres ... En Gilberto plorava. Ell encara era solter i vivia sol. No havia de lamentar la mort de cap familiar. Però tenia coneguts a

l'escala. Ara els veia, els uns morts, els altres ferits, els altres desesperats. Tot allò semblava un malson.

Va estar una bona estona ajudant els sanitaris i els bombers a recuperar persones, identificar-les ,, Fins que algú li va dir que busqués un lloc segur on anar, que d'alguna manera ell també era una víctima perquè havia perdut casa seva. Li van agafar les dades i li van prometre ajuda així que s'haguessin pogut fer càrrec del ferits i dels morts.

De cop i volta al Gilberto li vingué la imatge de la Maria. Sí, ella l'havia salvat. Si no l'hagués acompanyada a casa seva hauria arribat prop d'una hora i mitja abans a casa, just en el moment que deien que hi havia hagut l'atemptat. En Gilberto sentia la necessitat d'anar-li a agrair que li hagués salvat la vida. Tot d'una, sense acomiadar-se de ningú, agafà el cotxe i tornà al barri humil de la noia, buscà la porta de casa seva i trucà pel porter automàtic el pis que ella havia trucat abans. Es posà una dona d'uns seixanta anys, molt amable. Davant la petició del jove la dona obrí la porta i el Gilberto pujà al 3r 2^a. Després d'oferir-li un got de llet calenta, la Margueritta, que així es deia la dona, explicà al Gilberto que la Maria no era pas viva, que aquella nit feia justament un any que havia mort per culpa d'un accident de cotxe. Ell insistia que feia unes dues hores que l'havia recollit del carrer enmig del fred i la pluja. La senyora Margueritta mostrà una foto de la Maria al Gilberto. Ell s'emocionà molt; efectivament, era ella. Davant la insistència del Gilberto, ella li indicà el cementiri on reposava la Maria: un lloc apartat i lúgubre, on només hi enterraven gent pobra, sense recursos.

***

Ja era fosc, i damunt el cementeri d'Orletto queia una boira espessa que deformava la imatge dels arbres, de les creus i dels pocs i ròncs monuments funeraris que hi havia. En Gilberto buscava aquell nom: Maria Tolli. De cop i volta, era allí. Sí, i les dates coincidien. Havia mort als vint-i-cinc anys! Tenia la pell de gallina. L'ambient era carregat de sons i sensacions. Era com si des de la foscor i des del món invisible bateguessin moltes vides, que es estaven contentes de la companyia que els oferia el Gilberto. Ell estava davant d'aquella làpida grisa, contemplant-la, intentant recordar el rostre de la noia que jeia sota la tomba. Aleshores ho va veure, cobert per un buf de boira, es distingia quelcom fosc, com darrera la làpida. A poc a poc, amb tremolor, en Gilberto estirà la mà i ho agafà ... Era el seu jersei!!!, el que li havia donat a la Maria

perquè no tingués fred. Aleshores el Gilberto va sentir una profunda necessitat de posar-se'l. I a partir d'aquell moment va deixar de tenir fred i por. Ara ja ho entenia tot.

***